

## **Proloog**

### **Ruim vijf jaar eerder, ergens aan de rotsige kust van de Algarve**

Het lichaam valt met een dusdanig misselijk makende plof op het zand onder haar dat ze bijna een kreet van afschuw slaakt. Nog net op tijd kan ze zich inhouden. Het is nacht. Zover ze kan zien is ze alleen, maar helemaal zeker weten doet ze dat niet, al hoopt ze het van harte. Dit is geen bezigheid waar ze getuigen bij kan gebruiken. Ze huivert, niet alleen van de koude wind die door haar trui blaast, maar ook van ontzetting, terwijl ze naar beneden staart. In het licht van de sterren ziet ze hoe onder zich de eerste golfjes over het lichaam kabbelen, het is vloed aan het worden. Als het gaat zoals ze bedacht hebben, moet de opkomende vloed het lichaam meenemen en komt het tenslotte ergens bovendien. Ze probeert niet te denken aan de argeloze zwemmer of kajakker die het misschien tegenkomt.

Ze veegt het zand van haar handen, werpt nog een laatste blik naar beneden en prevelt een paar afscheidswoordjes. Met tranen in haar ogen loopt ze terug. Ze kruipt onder het hekje door wat nu, zonder lichaam, een stuk gemakkelijker gaat dan op de heenweg en staat dan op de bijna lege parkeerplaats. Er staat slechts één camper, beschilderd met kleurrijke vlinders. Ze kijkt naar de misplaatste vrolijkheid en bijt op haar trillende lip. Ze pakt haar rugzak, die direct achter de deur op de grond staat. Hier zit alles in wat ze bezit, inclusief het kleine schilderijtje waar het allemaal mee is begonnen. Voor de laatste keer checkt ze of de geheugenkaart in haar zak zit voor ze de deur definitief achter zich dichttrekt. Ze heeft de camper die middag nog zorgvuldig gecontroleerd, er is niets te vinden waar haar naam op staat. Niets wat naar haar kan leiden. Geen enkel bewijs dat ze er ooit is geweest of contact met haar heeft gehad. Ze sjoert de rugzak op haar rug en haalt diep adem. Het is tijd om te gaan. Met een stuk van haar T-shirt veegt ze over de deurenklink, het enige stukje van de camper wat ze na de uitgebreide schoonmaakbeurt eerder die avond nog heeft aangeraakt en begint te lopen.

## **Hoofdstuk 1**

### **Nu, Oost-Algarve**

Charly Kuipers, geboren als Charlotte, zit op het muurtje dat om het terras van haar oude boerenwoning loopt en staart afwisselend naar het doek waar ze mee bezig is en het uitzicht. Het is niets voor haar om afgeleid te worden van haar werk wanneer ze eenmaal bezig is, maar sinds de komst van haar nieuwe burens gebeurt dat vaker dan haar lief is.

Vanwaar ze zit, kan ze nog net een glimp opvangen van het houten chalet dat vorig jaar op het terrein van haar burens is geplaatst voor de verhuur. Of het legaal is of niet, Charly heeft geen idee en eerlijk gezegd, kan het haar ook weinig schelen. Het is een rustig plekje waar ze woont ergens in de oostelijke heuvels van de Algarve en het chalet is zo klein dat er hooguit twee volwassenen en één of twee kinderen kunnen verblijven. Zolang ze niet voor overlast zorgen met luide muziek of feesten tot diep in de nacht maakt het haar weinig uit wat er gebeurt en tot op heden heeft ze geen enkele reden tot klagen.

De huidige gebruikers zijn een dag of drie, vier eerder gearriveerd en zover ze heeft kunnen zien, zijn het enkel een vrouw en een klein meisje. Hoewel de afstand dusdanig is dat ze de gezichten niet kan zien, kan ze aan de grootte en de manier van bewegen min of meer vaststellen dat het meisje nauwelijks ouder dan vier is. Die leeftijd herinnert haar te veel aan haar eigen dochter en dat is waarom ze regelmatig stopt met werken om te kijken.

Ze wrijft over haar voorhoofd, waarbij ze vergeet dat ze nog blauwe verf aan haar vingers heeft, die nu vegen maakt op haar gezicht. Op het moment dat ze het zich realiseert, haalt ze direct haar schouders op. Het zal niet de eerste keer zijn dat ze zichzelf besmeurt en vast ook niet de laatste. Haar manier van verven varieert van rustig en geordend op sommige momenten tot bijna chaotisch en wild op andere met als gevolg dat haar meeste kleren besmeurd zijn met verf in allerlei kleuren. Gelukkig gaat het meeste er in de was uit en zo niet, jammer dan.

Een groep gierende zwaluwen scheert langs, gebruikmakend van de hellingwind om te stijgen en op zoek te gaan naar insecten, die ze tijdens hun vlucht verorberen. In het dorp Santa Catarina da Fonte do Bispo waar Charly haar boodschappen doet, zijn meerdere huizen te vinden met onder de volledige lengte van de dakgoten grote aantallen zwaluwnesten en dit heeft haar al meerdere keren geïnspireerd om te verwerken in haar schilderijen.

Ze kijkt naar het half voltooide schilderij dat voor haar op de tuintafel ligt en besluit het er voor vandaag bij te laten. Ze is duidelijk niet in de stemming en ze weet uit ervaring dat als ze toch doorgaat het eindresultaat nooit naar haar zin is. Met snelle bewegingen verzamelt ze de gebruikte tubes verf en andere attributen, mikt alles in haar mand en draagt het naar binnen.

Omdat het huis dat ze bewoont niet heel groot is en de enige kamer, die ze nauwelijks gebruikt, te donker is om als atelier te dienen, werkt ze als het weer het enigszins toelaat buiten. Hetzij op het terras aan de achterzijde, hetzij op het platte dak. Op de dagen dat het te nat is om buiten te werken, gebruikt ze de van blank hout gemaakte tafel in de eetkeuken. Deze doet afwisselend dienst als werktafel, bureau en eet-tafel ...